

Камила Лекберг - „Укротителят на лъвовете“

Конят усети мириxa на страх още преди момичето да се появи откъм гората. Ездачката притисна хълбоците му с пети и го пришпори, макар че нямаше нужда. Двата бяха толкова добре сработени, че животното, така или иначе, щеше да усети желанието ѝ. Глухият, ритмичен звук от копитата нарушаваше тишината. През нощта бе навалил дебел слой сняг. Конят си проправяше път през него, а фините снежинки се вдигаха като дим около копитата му.

Момичето не тичаше. Вървеше нестабилно, с неравномерни движения, увила плътно ръце около тялото си.

Ездачката се провикна. Силният вик накара животното да разбере, че нещо не е наред. Момичето не отговори, а просто продължи да върви напред, залитайки.

Приближаваха се и конят се забърза още повече. Силната, остра миризма на страх се смеси с нещо друго, нещо неопределимо и толкова плашещо, че той присви уши назад. Искеше да спре, да се обърне и да се отправи в галоп към сигурността на конюшната. Това място не беше безопасно.

Пътят лежеше помежду им. Беше пуст, а пресният сняг, който вятърът разнасяше по асфалта, приличаше на лека мъгла.

Девојката продължаваше да върви към тях. Стъпалата ѝ бяха боси, а червеното по голите ѝ крака контрастираше ярко с белотата наоколо. Покритите със сняг клони зад гърба ѝ бяха като бели кулиси. Вече беше съвсем близо до тях, от другата страна на пътя, и конят отново чу ездачката да вика. Гласът ѝ му беше добре познат, но въпреки това прозвуча някак си чуждо.

Внезапно момичето спря. Стоеше наред пътя, а снегът се вихреше около стъпалата ѝ. Имаше нещо странно в очите ѝ. Изглеждаха като черни дупки върху бялото ѝ лице. Колата сякаш се появи от нищото. Шумът от спирачките проряза тишината, а след него се чу строполяването на тяло върху асфалта. Ездачката дръпна юздите толкова силно, че удило то се заби в краищата на устата му. Конят се подчини и спря рязко. Тя беше той и той беше тя. Така се бе научил.

Момичето лежеше неподвижно на земята. Чудноватите ѝ очи бяха обърнати към небето.

* * *

Ерика Фалк спря пред затвора и за пръв път го огледа по-подробно. При предишните си посещения беше така завладяна от мисълта за жената, с която отиваше да се срещне, че не бе обърнала внимание на самата сграда и околностите. Но тези впечатления щяха да са ѝ необходими за написването на книгата за Лайла Ковалска – жената, която преди толкова много години бе убила брутално мъжа си Владек.

Замисли се как да предаде атмосферата, надвиснала над подобната на бункер постройка, как да накара читателите да почувстват изолацията и безнадеждността. Затворът се намираще на малко повече от половин час път с кола от Фелбака, пуст и уединен, опасан с ограда и бодлива тел, но без кули с въоръжени пазачи, каквито винаги имаше по американските филми. Беше построен единствено с мисълта за функционалност, а предназначението му беше да държи хората вътре.

Отвън затворът изглеждаше необитаем, но Ерика знаеше, че всъщност е препълнен. Поради икономии и недостатъчния бюджет се налагаше колкото се може повече затворници да делят ограниченото пространство. Политиците в общината нямаха особен интерес да влагат пари в нов затвор – това би довело до загуба на гласове на изборите. Предпочитаха да се задоволят със стария.

Студът започна да се прокрадва под дрехите ѝ и Ерика тръгна към входа. Щом влезе в приемната, пазачът погледна лениво документите ѝ и кимна, без да вдигне поглед. После се изправи и тя го последва по коридора, мислейки си за мъчителното начало на деня. Напоследък като че ли всички сутрини бяха такива. Би подценила ситуацията, ако кажеше, че близнаците просто са навлезли в опърничавата възраст. Изобщо не си спомняше Мая да ѝ е създавала такива проблеми, когато беше на две години, нито пък на каквато и да е друга възраст, ако е за въпрос. С Ноел беше най-зле. Той от самото начало беше по-шумният от двамата, а Антон с радост му подражаваше. Ако Ноел пишеше, пишеше и той. Цяло чудо бе, че тя и Патрик още имаха здрави тъпанчета, като се има предвид нивото на децибелите в дома им.

Друг бич беше обличането на зимните дрехи. Ерика се подуши дискретно под мишницата. Вече започваше да мирише на пот. Когато най-накрая успя да се пребори с близнаците и да им сложи всички дрехи, за да може да ги заведе с Мая на детска градина, времето вече беше толкова напреднало, че нямаше за кога да се преоблича. Е, поне не отиваше на парти.

Връзката ключове издрънча, когато пазачът отключи вратата и въведе Ерика в стаята за посещения. Някак си ѝ се струваше странно и старомодно, че тук още ползваха традиционни ключалки. Но, естествено, по-лесно беше да се сдобиеш с код за електронна брава, отколкото да откраднеш ключ, та може би не беше толкова странно, че старите решения често печелеха пред съвременните.

Лайла седеше зад единствената маса в стаята. Беше обърнала лице към прозореца, така че зимните лъчи, които минаваха през него, създаваха ореол около русата ѝ коса. Решетката от външната страна на стъклото образуваше правоъгълници от светлина по пода. В осветените участъци се вихреха пращинки, които разкриваха, че стаята не е била почистена толкова старателно, колкото би трябвало.

– Здравей – каза Ерика и седна.

Чудеше се защо Лайла се съгласи отново да се срещне с нея. Виждаха се за трети път, а не бе постигнала особен напредък. В началото Лайла изобщо отказваше да я приеме. Нямаше значение колко умолителни писма ѝ пишеше Ерика или колко пъти ѝ се обаждаше. Но преди няколко месеца Лайла внезапно каза да. Вероятно посещенията приятно разнообразяваха монотонния ѝ живот в затвора и докато Лайла беше съгласна, Ерика смяташе да постои. Отдавна копнееше да разкаже една история, а не можеше да го стори без нейната помощ.

– Здравей, Ерика.

Лайла впери особения си светлосин поглед в нея. Първия път, когато се срещнаха, Ерика се сети за кучетата, които теглеха шейни. След посещението провери как се казваше породата. Хъски. Лайла имаше очи като на сибирско хъски.

– Защо искаш да се видим, щом не желаш да говорим за случая? – попита Ерика, минавайки направо на въпроса.

Веднага съжали, че е използвала такава дума. За Лайла станалото не беше случай. Беше трагедия, която продължаваше да я измъчва. Лайла сви рамене.

– Нямам други посетители – каза тя.

Ерика извади папката със статии, снимки и записки от чантата си.

– Още не съм се отказала – каза тя и почука с пръст по папката.

– Това е цената, която се налага да плащам за малко компания – каза Лайла, неочаквано проявявайки чувството си за хумор, което Ерика забелязваше от време на време.

Леката усмивка промени цялото ѝ лице. Ерика беше виждала нейни снимки от времето преди случката. Не беше красива, а сладка, по някакъв нетипичен, очарователен начин. На снимките косата ѝ беше дълга, най-често пусната и гладко сресана. Сега беше много къса и подравнена. Това не беше истинска прическа, Лайла просто бе подстригана по

начин, който показваше, че тя отдавна не се интересува от външния си вид. А и защо да го прави? От много години не беше излизала навън. За кого да се разкроява тук вътре? За посетителите, които така и не идваха? За другите затворнички? За пазачите?

– Днес изглеждаш изморена – каза Лайла, след като я огледа внимателно. – Тежка сутрин ли имаше?

– Тежка сутрин, тежка вечер снощи, а вероятно и следобедът ще е също толкова тежък. Но с малките деца е така...

Ерика въздъхна дълбоко и се опита да се отпусне. Сама усещаше колко е напрегната след сутрешния стрес.

– Петер винаги беше толкова послушен – каза Лайла и над светлите ѝ очи като че падна було. – Не си спомням някога изобщо да се е държал опърничаво.

– Предния път каза, че бил много мълчалив.

– Да, първоначално смятахме, че му има нещо. Не каза и дума, докато не навърши три. Искях да го заведем на специалист, но Владек отказваше. Тя изсумтя и сякаш неволно сви ръцете си, подпрени на масата.

– И какво стана, когато навърши три?

– Един ден просто проговори. С цели изречения. Богат речник. Леко фъфлеше, но иначе звучеше все едно винаги е говорил. Все едно годините на спокойно мълчание не ги е имало.

– И така и не намерихте обяснение?

– Не, кой да ни го даде?

Владек не искаше да молим никого за помощ. Все казваше, че чужди хора не бива да се месят в работите на семейството.

– Защо според теб Петер е мълчал толкова дълго?

Лайла обърна лице към прозореца и слънцето отново образува ореол около късата ѝ коса. Браздите, които годините бяха издълбали в лицето ѝ, си личаха безмилостно на светлината. Като карта на всички страдания, които бе преживяла.

– Съзнавал е, че е най-добре да бъде колкото се може по-незабележим. Да не създава суматоха около себе си. Петер беше умно момче.

– А Луис? Тя рано ли проговори?

Ерика затаи дъх. Досега Лайла се бе преструвала, че не чува въпросите, свързани с дъщеря ѝ. Така стана и този път.

– Петер обичаше да подрежда. Искаше всичко да си има място. Когато редеше кубчета като бебе, правеше перфектни, прави кули и винаги се разстройваше, когато...

Лайла млъкна рязко. Ерика я видя как прехапва устни и се опита със силата на мисълта да я накара да продължи, да изрече това, което старателно заключваше вътре в себе си. Но мигът отмина. Точно както и при предните им срещи. Понякога Лайла като че стоеше на ръба на пропаст и дълбоко в себе си искаше да скочи. Сякаш искаше да се хвърли с главата напред, но някаква по-могъща сила я принуждаваше да отстъпи и да се приюти в сигурността на сенките.

Асоциацията на Ерика не беше случайна. Още при първото си посещение остана с впечатлението, че Лайла живее в свят на сенки. Че сегашният ѝ живот тече паралелно с онзи, който бе водила някога и който беше потънал в бездънен мрак преди толкова много години.

– Понякога имаш ли чувството, че още малко и ще изгубиш търпение с момчетата? Че си на път да преминеш невидимата граница?

Лайла звучеше искрено заинтересована, но в гласа ѝ имаше и умолителни нотки. Не беше лесно да се отговори на въпроса. Всички родители са усещали как се доближават до границата между позволено и забранено, брояли са тихо до десет, докато в главата им избухват мисли за това какво биха могли да направят, за да сложат край на

разправиите и връвата. Но имаше голяма разлика между чувства и реални действия. Така че Ерика поклати глава.

– Никога не бих могла да им навредя.

Първоначално Лайла не отговори. Просто погледна Ерика с искрящите си сини очи. Но щом пазачът почука и събщи, че времето за посещения е изтекло, Лайла каза тихо, все още вперила поглед в Ерика:

– Само така си мислиш.

Ерика си представи снимките в папката и настръхна.